Contributed by Georges Kopp en Bruno De Wit
zondag, 27 maart 2011 -

Meer dan 20 000 vakbondsmilitanten voerden op donderdag 24 maart actie tegen de besparingspolitiek en het “Euro-pakt”. Dit “Euro-pakt” werd door de Europese Unie uitgewerkt tijdens de Europese top van staats- en regeringsleiders die op dat moment in Brussel plaats vond. Het Pakt, ontsproten aan het brein van Sarkozy en Merkel, en in enigszins afgezwakte vorm overgenomen door de Europese Commissie, is er op gericht om de afbraak van de Welvaatstaat en de in het verleden door harde strijd door de arbeidersbeweging afgedwongen sociale rechten, nog te versnellen.

De werkende bevolking maak je niks wijs: dit Pakt is wel degelijk een nieuwe oorlogsverklaring aan de arbeidersklasse (m/v) in Europa. Onder het voorwendsel van het onder controle houden van de openbare schuld en de noodzaak een economische “gouvernance” in te voeren, gaat de EU zijn steun aan lidstaten in moeilijkheden afhankelijk maken van het doorvoeren van drastische besparingsplannen en het uitvoeren van een heuse politiek van sociale afbraak. Een politiek die een structureel, permanent karakter moet krijgen. Op het menu: het in vraag stellen van de automatische indexaanpassing van de lonen, waar het nog bestaat (België, Luxemburg en Malta), loonblokkeringen, optrekken van de pensioengerechtigde leeftijd, aanvallen op de openbare diensten en de sociale zekerheid, afschaffing van het vervroegd pensioen, opname in de Grondwetten van de lidstaten van een maximumbedrag dat de openbare schuld mag bedragen, enz.

Ondanks de enorme inzet van de aanvallen, waarop enkel gezamenlijke en vastberaden reacties gepast zijn, besliste de top van het ACV enkele dagen voor de acties zouden plaatsvinden om het gemeenschappelijk front te verbreken en haar eigen troepen te mobiliseren voor een grootschalige “pensenkermis met speeches” op de Heyzel, ver weg van waar de politieke beslissingen zouden worden genomen. Bij velen ontlokte het de ironische opmerking dat het ACV “Mini-Europa” op de Heyzel had bezet. De ACV-militanten verdienen beter!

Nadat ACV-baas Cortebeeck het IPA door de strot van zijn organisatie had geramd en het ABVV en ACLVB alleen op straat liet komen tegen het IPA, gaf de door het ABVV alleen georganiseerde optocht de ACV-leiding het gedroomde argument om de actie van het EVV te ondermijnen. Het absoluut noodzakelijke vakbondseenheidsfront lijkt verder dan ooit, wat ook de Franse CGT deed beslissen om hun kat naar Brussel te sturen. “Geen eenheid tussen de Belgische bonden op 24 maart?...Dan zal het zonder ons zijn”. En zo geschiedde: er waren bijna geen buitenlandse delegaties in de Wetstraat.Nationalisatie van de energiesector! Besparingsbeleid: “dégage!”

Ook al valt deze verdeeldheid, net als het opnieuw ontbreken van een duidelijk ordewoord om tot een algemene, interprofessionele staking over te gaan en van duidelijke perspectieven, te betreuren, toch was de actie van het ABVV voor velen een serieuze opsteker. Het ABVV had immers

beslist om een actievorm te gebruiken die heel wat steviger was dan de traditionele Noord-Zuid-wandeling door Brussel. Net dit bleek voor de ACV-leiding het excuus om de eenheid te verbreken... Vanaf 8u 's morgens vertrokken vier verschillende betogingen, met de fanfare op kop, vanop vier verschilende vertrekplaatsen. Onderweg hielden ze halte bij de hoofdzetels van Electrabel-Suez, de Nationale Bank en Business Europe (de Europese patroonsfederatie).

De ABVV-militanten waren massaal aanwezig. De sociale bekommernissen wegen immers meer en meer, en je voelt goed dat de revolte dreigt bij vele werknemers en die lagen van de bevolking die meer en meer in bestaansonzekerheid vervallen. Voorop bij de eisen stonden de verdediging van de indexatie van de lonen, het afwijzen van het besparingsbeleid, het verlagen van de energieprijzen, maar ook de eis om “het geld te halen waar het zit” door het belasten van de grote fortuinen en de financiële transacties.

Een betekenisvolle anecdote: ter hoogte van het metrostation Troon hield de optocht die van het Zuidstation kwam halte bij een podium om Anne Demelenne haar pijlen te horen richten op Electrabel. Ze begon over de noodzaak om de energieprijzen voor de huishoudens te controleren. Een groep van de ABVV-jongeren van Charleroi begon toen uit volle borst de eis van de nationalisatie van de energie-sector te bepleiten. De algemene secretaris van het ABVV was duidelijk van slag, en kwam niet verder dan “heu...ja, dat is een goed idee”...

Men kon bij velen de opmerking horen dat indien het ABVV deze strategie had toegepast tijdens de acties tegen het IPA, we ons nu in een totaal andere politieke context zouden bevinden. Het aangepaste IPA had van tafel geveegd kunnen worden. Nu bleef de actie tegen het IPA op het einde beperkt tot een symbolische optocht langs de partijhoofdkwartieren en bloedde de syndicale tegenactie stilaan dood...

De weerstand tegen de neoliberale politiek en een kapitalisme op apegaten (maar des te gevaarlijk, zoals de recente kenramp in Fukushima nog maar eens aantoont) groeit duidelijk bij bepaalde lagen van de werkende bevolking. De wil om eindelijk eens serieus in actie te schieten en opnieuw in het offensief te gaan, neemt toe bij heel wat vakbondsmilitanten. Ook al is de situatie natuurlijk niet dezelfde, toch hebben heel wat mensen de beelden en het voorbeeld van de revoluties in de Arabische wereld in hun hoofd. Zo waren er op de betoging mensen met een spandoek “Europa, dégage!”, de slogan die naar het voorbeeld van de Tunesische opstand in heel wat landen door de massa's werd overgenomen om de lokale dictators te vragen op te hoepelen. Rechtse media, patroonsorganisaties en Kadhafi, zelfde strijd?

De slotspeeches van de leiding van het ABVV onderstreepten weliswaar het “verantwoordelijke karakter” van de actie, maar toch leidde de bezeting van de Wetstraat tot enige botsingen met de politie. Die wou immers ter hoogte van de officiële gebouwen de vakbondsleden verjagen, eerst met traangas en de matrak, later door het opwerpen van prikkeldraadversperringen en het gebruik van het waterkanon. Een paar honderd vakbondsmilitanten zijn gedurende een dik uur de confrontatie aangegaan. Het waren zeker niet allemaal provocateurs die met de politie in de clinch gingen. Provocateurs waren er echter zeker ook, zo zagen we iemand een bus pepperspray leegspuiten tussen de manifestanten om zich daarna uit de voeten te maken. Voor vele betogers was er een logische link tussen de besparingsmaatregelen die Europa ons nog eens wil laten slikken en de plannen om een barslecht IPA door onze strot te rammen.

De actievorm die op 24 maart werd gehanteerd bleef natuurlijk niet onopgemerkt. Zo werden ondermeer de kleine ring en verschillende belangrijke invalswegen en kruispunten geblokkeerd. In de Wetstraat vloog dus ook al eens een steen door de lucht...

Vanzelfsprekend haalden allerlei rechtse gazetten en patroonsorganisaties het grove geschut boven. Na Touring, dat het een schande vond dat Brussel op 24 maart niet alleen aan de automobilisten zou toe behoren, zoals op een normale dag, Unizo, dat zijn leden bevroeg, en pleitte voor een maximum

aantal betogingen per jaar, liefst enkel in het weekend, Het Laatste Nieuws, dat titelde dat er weinig volk was, maar veel hooligans, gaat de prijs voor meest reactionaire commentaar toch naar Le Soir. Bernard Demonty, “journalist” bij Le Soir, schreef dat de botsingen met de politie het werk waren van manifestanten die “onder invloed waren van alcohol of drugs”. Deze scribent in dienst van het patronaat dacht er waarschijnlijk niet aan dat hij daar dezelfde woorden gebruikte als Kadhafi gebruikte om de opstandelingen in Libië te omschrijven. Volgende keer kan hij het misschien nog hebben over de invloed van “Al-Quaïda” onder de militanten van het ABVV? Het sociaal verzet organiseren!

Eindconclusie: 24 maart was een succes wat betreft de mobilisatie van de basis. Toch blijft het gevoel dat er veel meer inzat. Zo zou het een goede zaak geweest zijn als de voorstellen van ABVV-Metaal Wallonië-Brussel zouden overgenomen zijn. Zij stelden voor om de Europese top volledig lam te leggen, door blokkade-acties zoals ze in betere dagen door de andersmondialistische beweging werden uitgevoerd. Gelet op het succes van de manifestaties op 24 maart moge het duidelijk zijn dat er bij de vakbondsbasis de nodige bereidheid is om dit soort acties te voeren. Gekoppeld aan een echte stakingsoproep zou dit de basis, die de traditionole wandelingen zonder vervolg meer dan beu is, hebben kunnen mobiliseren, en echt resultaten hebben kunnen afdwingen.

De top van het ABVV zou er best aan doen om na de mobilisatie van 24 maart niet zomaar over te gaan tot de orde van de dag en opnieuw acties te organiseren die het patronaat of de “politieke vrienden” op geen enkele manier pijn doen. Wat het ACV betreft, is het in de eerste plaats aan de ACV-leden om een leiding ter orde te roepen die afgelopen maanden meer dan eens plat op de buik is gegaan voor het patronaat en de regering, en steeds opnieuw de noodzakelijke eenheid heeft verbroken. We hebben er alle vertrouwen in dat meer dan een militant(e) bij de “groenen” er ook zo over denkt! De “Oproep tot sociaal verzet” verdedigt zulke perspectieven. Aarzel niet hem te ondertekenen: www.sociaalverzet.be

Contributed by Georges Kopp en Bruno De Wit
zondag, 27 maart 2011 -

Foto's: Raoul Flies, Dirk Cosyns, Ataulfo Riera, Céline Caudron